

METEOROLOGICKÉ
**DRAKO
ZPRÁVY**

jozef timčák

Meteorologické drakozprávy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Jozef Timčák

Meteorologické drakozprávy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

jozef timčák

● — pointa

Text © Jozef Timčák, 2026

Ilustrace © Zuzana Bürgerová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-5162-5

ISBN e-knihy 978-80-267-5389-6 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-5390-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-267-5383-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

*Pohádkový sen pro malé i velké děti,
ale taky pro fantazírující neděti,
které věří, že dětský pohled
tomuto světu prospívá víc
než dospělé nesmysly.*

O TOM, JAK Z POHÁDEK ZMIZELI DRACI

Stalo se to krátce poté, co přestalo být „kde bylo“ a zůstalo jen „tam bylo“. Protože tam, kde se draci z příběhů vytratí, zůstanou pohádky neúplné a v nepohádkách se začnou objevovat pohádková stvoření.

Takže když většina draků přišla o hlavy, zbylí čtyři – ti, co si dali pozor – už měli po krk pohádkového mišmaše, zvedli dračí zadky a pořádně se zašili.

Řeknu vám, zašili se tak dobře, že ani sami nevěděli kam.

Bylo to někde, kde jim nikdo nenadával do necitelných příšer, co se jen cpou princeznami a chrlí oheň jako o závod. A nemuseli tam poslouchat, jak jsou nevychovaní, neužiteční a že by se měli alespoň stydět.

Jenže draky nebaví být dlouho zašití. Ani náhodou!

Draci milují svobodu a poletování po modré obloze. Bez těchto dvou věcí jakoby ani nebyli. Naštěstí tihle draci ještě stále byli a zachránili si nejen hlavy, ale i zdravý rozum.

Takže pár dní poté, co se poslední čtyři draci zašili, začali se v zašívárně ošívat. Hlavně ten neposedný. Dali hlavy dohromady, podívali se na sebe i nad sebe a najednou věděli, co dál.

Poslední čtyři pohádkoví draci roztáhli křídla, vzlétli nad stromy, výš a ještě výš, až byli nadobro i nedobro z pohádkového světa FUČ.

CO JE POHÁDKOVÝ SVĚT?

Je podobný tomu našemu, jenže vše je v něm trošku přehnané. Všechno je v něm buď mnohem lepší, nebo příšerné, krásnější, nebo odporně škaredé, větší, nebo úplně mrňavé.

Nikdo se tomu však nediví a nikomu to vůbec nevadí.

Tam ani tady.

V pohádkách je totiž důležitá jediná věc – že vždycky dojde na šťastné konce.

S tím se počítá!

V pohádkách se musí přehánět, aby se v nepohádkách vědělo, co je „tak akorát“ a co se má nebo nemá.

Pravdou je, že i když se to ví, náš svět se, bůhví proč, neustále snaží podobat tomu pohádkovému. Ale k těm šťastným koncům se ten náš svět neumí dopracovat.

V nepohádkách totiž fungují pohádkové věci úplně jinak.

A s tím se nepočítá!

O TOM, JAK SE V NEPOHÁDCE STRHLA POŘÁDNÁ MELA

Mezitím se v nepohádkách pořád nebylo moc na co koukat.
Tráva byla málo zelená a obloha ještě míň modrá.
Jen trošičku zelené a modré a jinak skoro nic.

Celý nepohádkový svět byl tehdy ještě všední a nudný.

Lidé by se kvůli čemukoli nevšednímu klidně zbláznili.
I kdyby by to bylo cokoli.
Jenže sami pro to nedokázali nic udělat.
Nevěděli jak, anebo jim to bylo prostě jedno.

Takže se jen váleli a čekali.
A čekali a čekali a...

TEHDY SE TO STALO!

Zoufale bledá obloha se náhle rozzářila a ztmavla, ještě a ještě,
až byla tmavě šedá a začaly se v ní tvořit ještě tmavší víry.
Jako když nalijete do špinavé vody černou akvarelovou barvu.

A pak spadla na zem hromada osvěžující vody. Jako kdyby
vám ji někdo chrstl z vědra na ospalou kebuli se slovy:
„Prober se, člověče!“

V nepohádkách se nic podobného dosud nestalo. Jen samé
banality, ze kterých si nikdo nic nedělal. Konečně měli lidé
důvod, aby si z něčeho – tedy z toho, co se dělo – něco dělali!